

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ИЗГУБЕНОТО БЪДЕЩЕ

Превод от английски: Емануел Икономов, 1992

chitanka.info

Леонард Нишър бе намерен пред хотел „Плаца“ в състояние на такава еротична възбуда, че бяха необходими усилията на трима полицаи и минаващ турист от Байлокси, Мисисипи, за да го укротят. Когато го закараха в болницата Сейнт Клер, се наложи да го вържат в мокра ризница — влажен чаршаф, обгръщащ ръцете и горната част на тялото му. Това го задържа неподвижен достатъчно, за да може сестрата да му бие успокоително.

Инжекцията вече му бе повлияла, когато го видя д-р Майлс. Той каза на двамата санитарии, единият от които бивш защитник на „Детройтските лъвове“, и на медицинската сестра от психиатрията на име Норма да изчакат отвън. Точно сега пациентът нямаше да нападне никого. Беше малко потиснат, изпитващ пълната сила на успокоителното средство, когато можеха да се видят добрите страни дори на една влажна ризница.

— Е, г-н Нишър, как се чувствате сега? — запита Майлс.

— Добре съм, докторе — отговори Нишър. — Съжалявам, че причиних такова безпокойство, когато излязох от пространствено-времевата аномалия и се приземих пред хотел „Плаца“.

— Всеки би реагирал така — успокояващо заяви Майлс.

— Предполагам, че звучи доста налудничаво — рече Нишър. — Няма как да го докажа, но аз просто бях за малко в бъдещето и се върнах оттам.

— Хубаво ли е бъдещето? — попита Майлс.

— Бъдещето — каза Нишър — е като мацка. А какво ми случи там... е, няма да повярвате.

Пациентът, среден на ръст бял мъж на около тридесет и пет години, със светлосив мокър чаршаф около тялото и с широка усмивка на лицето, започна да разказва следната история...

* * *

Вчера Нишър напусна работното си място в счетоводната фирма „Хенрати и Смърч“ по обичайното време и отиде в апартамента си на Източна Двадесет и пета улица. Тъкмо пъхаше ключа в ключалката, когато чу някакъв шум зад себе си. Веднага си помисли: „Крадец!“ — и се завъртя, заемайки стойката „хлебарка“, основната позиция за

защита в тайванското карате, което изучаваше в момента. Но там нямаше никой. Вместо това забеляза нещо като червена блестяща мъгла. Тя долетя до него и го обгърна. Нишър чу странни звуци и видя мигащи светлини, преди да изгуби съзнание.

Когато се съвзе, някой му казваше: „Не се безпокойте, всичко е наред.“ Нишър отвори очи и видя, че вече не се намира на Двадесет и пета улица. Седеше на една пейка в красив парк с дървета, езерца, алеи, статуи с необикновени форми, питомни сърни и елени, а наоколо се разхождаха хора, облечени с нещо, което изглеждаше като древногръцки туники. До него на пейката седеше благ белокоос старец, маскиран като Чарлтън Хестън в ролята на Мойсей.

— Къде съм? — запита Нишър. — Какво се е случило?

— Кажете ми — рече старецът, — не сте ли попадали скоро в червеникав облак? Аха! Така си и мислех! Имало е локална пространствено-времева аномалия и тя ви е пренесла от собственото ви време в бъдещето.

— Бъдещето? — възкликна Нишър. — Какво бъдеще?

— Просто бъдещето — отвърна старецът. — Ние живеем около четиристотин години след вас.

— Подигравате ли ми се? — засегна се Нишър. После го разпита по няколко различни начина, къде се намира в действителност, а старецът всеки път отговаряше, че той в *действителност* се намира в бъдещето и че това не само е вярно, но дори не е необикновено, макар и да не е нещо, което се случва всеки ден. Накрая Нишър трябваше да го приеме като факт.

— Е, добре — каза той. — И какво е това бъдеще?

— Много хубаво — увери го старецът.

— Никакви извънземни същества не са ни завладели?

— Естествено, че не.

— Липсата на изкопаеми горива намалила ли е стандарта на живота ни до нивото на задоволяване само на най-насъщните нужди?

— Разрешихме енергийната криза преди неколкостотин години, когато открихме евтин начин за превръщане на пясъка в глина.

— Какви са основните ви проблеми?

— Изглежда, че нямаме такива.

— Значи това е Утопия?

Старецът се усмихна:

— Трябва да го прецените сам за себе си. Навярно ще ви хареса да се огледате наоколо по време на краткия ви престой тук.

— Защо кратък?

— Тези пространствено-времеви аномалии са саморегулиращи се — обясни старецът. — Вселената няма да позволи да останете дълго тук, когато трябва да се намирате другаде. Но обикновено ѝ е необходимо известно време, докато оправи нещата. Искате ли да се разходим? Името ми е Огун.

* * *

Излязоха от парка и тръгнаха по приятен булевард, ограден с дървета. Сградите изглеждаха странно в очите на Нишър и сякаш съдържаха твърде много чудновати чупки и комбинации от цветове. Бяха разположени навътре от улицата и отделени с добре поддържани зелени градинки. На Нишър му се стори, че бъдещето е наистина красиво. Не просто екзотично, а красиво. Хората се разхождаха наоколо в гръцките си тунки и всички изглеждаха щастливи и добре нахранени. Беше почти като неделя в Централния парк на Ню Йорк.

По едно време Нишър видя двойка, която бе преминала етапа на приказките. Бяха се съблекли. Те, ако се използва един израз от двадесети век, го правеха.

Изглежда никой не смяташе, че това е нещо необичайно. Огун не го коментира, така че и Нишър не каза нищо. Но не можеше да не забележи, докато продължаваха да се разхождат, че и други хора го правеха. Съвсем не бяха малко. След като подминаха седмата двойка, заета с тази дейност, Нишър попита Огун дали това не е някакъв сексуален празник, или са попаднали на събор на прелюбодейците.

— О, няма нищо особено — отговори Огун.

— Но защо не го правят вкъщи или в хотел?

— Навярно, защото повечето от тях просто са се срещнали на улицата.

Това разтърси Нишър.

— Искате да кажете, че тези двойки никога по-рано не са се виждали?

— Очевидно не — отвърна Огун. — Предполагам, че ако се познаваха, сигурно щяха за си уговорят някое по-удобно място, където да правят любов.

Нишър поспря и се зазяпа. Знаеше, че е неприлично, но не можеше да се въздържа. Изглежда никой не обръщаше внимание на това. Забеляза как хората се поглеждаха един друг, като се разминаваха, и от време на време някой щеше да се усмихне на друг и този друг щеше да отвърне на усмивката, за момент щяха да се поколебаят, а после...

Нишър се опита да зададе около двадесет въпроса едновременно. Огун го прекъсна:

— Нека да ви обясня, тъй като разполагате с твърде малко време тук сред нас. Идвате от епоха на сексуално потисничество и бунтарство. На вас това трябва да ви се струва като зрелище на неповторима разюзданост. За нас то не е нищо повече от обикновен израз на внимание и солидарност.

— Значи сте решили проблема със секса! — рече Нишър.

— Повече или по-малко по случайност — каза му Огун. — На практика се опитвахме да премахнем войната, преди тя да ни унищожи. Но за да се отървем от нея, трябваше да променим психологическата основа, върху която почива. Учените откриха, че потиснатата сексуалност е най-значителният самостоятелен фактор. След като този факт бе установен и информацията за него широко разпространена, се проведе всеобщ плебисцит. Стигна се до споразумението, че човешките сексуални нрави трябва да се променят и програмират наново за доброто на цялото човечество. Биоинженерството и специалните клиники — на доброволни начала, разбира се — се погрижиха за това. Отделен от агресията и чувството за собственост, днес сексът е смес от естетика и общителност.

Нишър щеше да запита как се е отразило това на брака и семейството, но забеляза, че Огун се усмихва на привлекателна блондинка и вече се приближаваше към нея.

— Хей, Огун! — викна той. — Не ме оставяйте точно сега!

Старецът го изгледа изненадан:

— Скъпи приятелю, аз не мислех да ви изключвам. Тъкмо напротив, искам да ви включа. Всички го правим.

Нишър видя, че доста хора се бяха спрели. Гледаха го и му се усмихваха.

— Почакайте само за минута! — рече той, заемайки автоматично стойка „хлебарка“.

Но някаква жена вече бе хванала крака му, друга се бе гушнала под мишницата му, а някой бе стиснал пръстите му. Нишър го обхвана истерия и извика на Огун:

— Защо го правят?

— Това е спонтанен израз на голямото ни удоволствие от новостта и пикантността на вашето присъствие. Случва се всеки път, когато сред нас се появи човек от миналото. Толкова ни е жал за него, за епохата, в която трябва да се върне, че искаме да споделим с него цялата си любов. И затова го правим.

Нишър се почувства като в центъра на холивудска сцена, изобразяваща тълпа от дребния Рим или може би вавилон. Улицата бе претъпкана с хора докъдето стигаше поглед и те го правеха един с друг, един върху друг, едни около, под, над, между други. Но това, което наистина го поразя, бе чувството, което излъчваше тълпата. То далеч надминаваше сексуалните усещания. Това бе океан от чиста любов, съчувствие и разбирателство. Видя лицето на Огун да се отдалечава сред вълна от тела и му викна:

— И докога продължава това?

— Посетителите от миналото винаги излъчват силни трептения — отвърна на висок глас Огун. — Навярно ще продължи до края.

До края? Нишър не можеше да схване за какво става дума. После реши, че го е проумял, и попита почти с благоговение:

— Искате да кажете, докато обхване... цялата планета?

Огун се усмихна и изведнъж изчезна. Нишър разбра какво ще стане — хората от тази група щяха да се любят един друг и да привличат все повече и повече хора със засилването на трептенията, докато всички на света се включеха. За Нишър тук определено бе Утопия. Знаеше, че трябва да намери начин да предаде това съобщение обратно в своето време, някакъв начин да убеди останалите. Когато погледна нагоре, видя, че стоеше на Южния площад на Централния парк в Ню Йорк, пред хотел „Плаца“.

* * *

— Предполагам, че преходът ви е причинил твърде голям шок, нали? — запита Майлс.

Нишър се усмихна. Клепачите му бяха клюмнали. Действието на успокоителното отминаваше и той бързо се отпусна.

— Сигурно съм се държал доста странно — каза Нишър. — Мислех, че ще мога да го обясня на всеки. Мислех, че мога просто да хвана хората за ръце и да ги накарам да забравят тревогите си, да им покажа, че телата им са направени за любов. Но започнах твърде истерично и ги изплаших, разбира се. А после ме пипнаха ченгетата.

— Как се чувствате сега? — попита Майлс.

— Уморен и разочарован, дошъл на себе си, ако така искате да го наречете. Навярно всичко това е било халюцинация. Няма значение. Важното е, че съм се върнал в собствените си време и епоха, когато все още имаме войни и енергийни кризи, както и сексуални задръжки, а аз не мога да направя нищо, за да го променя.

— Струва ми се, че твърде бързо сте се приспособили отново към действителността — отбеляза Майлс.

— Така е, дявол да го вземе. Никой никога не е обвинявал Леонард Нишър, че бавно се приспособява.

— Изглеждате ми здрав — каза Майлс. — Но бих искал да останете тук още няколко дни. Това не е наказание, разбирате ме. Наистина мисля, че ще е във ваша полза.

— Добре, докторе — рече Нишър сънливо. — Колко трябва да остана?

— Може би не повече от ден-два. Ще ви изпиша веднага, щом реша, че състоянието ви е задоволително.

— Хубаво — промълви Нишър. И заспа. Майлс нареди на санитарите да стоят наблизо и предупреди сестрата от психиатрията. После се прибра в близкия си апартамент, за да си почине малко.

* * *

Разказът на Нишър не даваше мира на Майлс, докато си печеше пържолата за вечеря. Естествено, че не можеше да е истински. Но да предположим, нека само да предположим, че всичко това се бе случило в действителност. Ами ако в бъдещето се бе стигнало до състояние на полиморфна перверзна сексуалност? В крайна сметка имаше достатъчно доказателства, че наистина съществуват пространствено-времеви аномалии.

Внезапно реши да посети пациента още веднъж. Излезе от апартамента си и тръгна към болницата, вече забързан, подтикван от странно чувство за спешност.

На рецепцията пред Второ отделение нямаше никой. Полицаят, който обикновено стоеше в коридора, също липсваше. Майлс се затича през фойето. Вратата на Леонард бе отворена и лекарят надникна вътре.

Някой бе сгънал болничното легло на пациента и го бе подпрял на стената. Така че на пода бе останало достатъчно място за двамата санитарии (единият бивш защитник на „Детройтските лъвове“), медицинската сестра Норма, две стажантки в отделението, полицаия и жена на средна възраст от Денвър, която бе дошла на посещение при роднина.

— Къде е Леонард? — извика Майлс.

— Тоя трябва да ме е хипнотизирал — рече полицаият, мъчейки се да нахлузи панталоните си.

— Той проповядваше любов — каза жената от Денвър, като се загърна в мокрия чаршаф на Нишър.

— Къде е? — кресна Майлс.

Белите пердета плющяха на отворения прозорец. Майлс се вгледа в тъмнината навън. Нишър бе избягал. С пламнало съзнание под влиянието на неговото кратко видение за бъдещето, той сигурно щеше да проповядва идеята си за любовта нагоре-надолу из страната. Може да е навсякъде, помисли си Майлс. Как мога да го открия на този свят? Как мога да се присъединя към него?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.